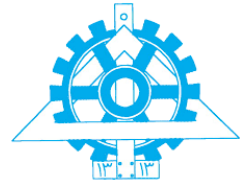

به نام خدا

آزمایشگاه سیستم‌عامل

پروژه دوم: فراخوانی سیستمی

تاریخ تحویل: ۲۸ فروردین

KERNEL SPACE

USER SPACE

اهداف پروژه

- آشنایی با علت نیاز به فراخوانی سیستمی
- آشنایی با سازوکار و چگونگی صدا زده شدن فراخوانی‌های سیستمی^۱ در هسته xv6
- آشنایی با افزودن فراخوانی‌های سیستمی در هسته xv6
- آشنایی با نحوه ذخیره‌سازی پردها و ساختار داده‌های مربوط به آن

---

^۱ System Call

مقدمه

هر برنامه در حال اجرا یک پردازش^۲ نام دارد. به این ترتیب یک سیستم رایانه‌ای ممکن است در آن واحد، چندین پردازش در انتظار سرویس داشته باشد. هنگامی که یک پردازش در سیستم در حال اجرا است، پردازنده روال معمول پردازش را طی می‌کند: خواندن یک دستور، افزودن مقدار شمارنده برنامه^۳ به میزان یک واحد، اجرای دستور و نهایتاً تکرار حلقه. در یک سیستم رویدادهایی وجود دارند که باعث می‌شوند به جای اجرای دستور بعدی، کنترل از سطح کاربر به سطح هسته منتقل شود. به عبارت دیگر، هسته کنترل را در دست گرفته و به برنامه‌های سطح کاربر سرویس می‌دهد:^۴

(۱) ممکن است داده‌ای از دیسک دریافت شده باشد و به دلایلی لازم باشد بلافاصله آن داده از ثبات مربوطه در دیسک به حافظه منتقل گردد. انتقال جریان کنترل در این حالت، ناشی از وقفه^۵ خواهد بود. وقفه به طور غیرهمگام با کد در حال اجرا رخ می‌دهد.

(۲) ممکن است یک استثنا^۶ مانند تقسیم بر صفر رخ دهد. در این‌جا برنامه دارای یک دستور تقسیم بوده که عملوند مخرج آن مقدار صفر داشته و اجرای آن کنترل را به هسته می‌دهد.

(۳) ممکن است برنامه نیاز به عملیات ممتاز داشته باشد. عملیاتی مانند دسترسی به اجزای سخت‌افزاری یا حالت ممتاز سیستم (مانند محتوای ثبات‌های کنترلی) که تنها هسته اجازه دسترسی به آن‌ها را دارد. در این شرایط برنامه اقدام به فراخوانی **فراخوانی سیستمی** می‌کند. طراحی سیستم‌عامل باید به گونه‌ای باشد که مواردی از قبیل ذخیره‌سازی اطلاعات پردازش و بازیابی اطلاعات رویداد به وقوع پیوسته مثل آرگومان‌ها را به صورت ایزوله‌شده از سطح کاربر انجام دهد. در این پروژه، تمرکز بر روی فراخوانی سیستمی است.

---

^۲ Process

^۳ Program Counter

^۴ در xv6 به تمامی این موارد trap گفته می‌شود. در حالی که در حقیقت در x86 نام‌های متفاوتی برای این گذارها به کار می‌رود.

^۵ Interrupt

^۶ Exception

در اکثریت قریب به اتفاق موارد، فراخوانی های سیستمی به طور غیرمستقیم و توسط توابع کتابخانه ای پوشاننده⁷ مانند توابع موجود در کتابخانه استاندارد C در لینوکس یعنی glibc صورت می پذیرد.⁸ به این ترتیب قابلیت حمل⁹ برنامه های سطح کاربر افزایش می یابد. زیرا به عنوان مثال چنانچه در ادامه مشاهده خواهد شد، فراخوانی های سیستمی با شماره هایی مشخص می شوند که در معماری های مختلف، متفاوت است. توابع پوشاننده کتابخانه ای، این وابستگی ها را مدیریت می کنند. توابع پوشاننده xv6 در فایل usys.S توسط ماکروی SYSCALL تعریف شده اند.

(۱) کتابخانه های (قاعدتاً سطح کاربر، منظور فایل های تشکیل دهنده متغیر ULIB در Makefile است) استفاده شده در xv6 را از منظر استفاده از فراخوانی های سیستمی و علت این استفاده بررسی نمایید.

تعداد فراخوانی های سیستمی، وابسته به سیستم عامل و حتی معماری پردازنده است. به عنوان مثال در لینوکس، فریبی اس دی¹⁰ و ویندوز ۷ به ترتیب حدود ۳۰۰، ۵۰۰ و ۷۰۰ فراخوانی سیستمی وجود داشته که بسته به معماری پردازنده اندکی متفاوت خواهد بود [1]. در حالی که xv6 تنها ۲۱ فراخوانی سیستمی دارد.

فراخوانی سیستمی سربارهایی دارد: (۱) سربار مستقیم که ناشی از تغییر مد اجرایی و انتقال به مد ممتاز بوده و (۲) سربار غیرمستقیم که ناشی از آلودگی ساختارهای پردازنده شامل انواع حافظه های نهان¹¹ و خط لوله¹² می باشد. به عنوان مثال، در یک فراخوانی سیستمی write() در لینوکس تا $\frac{2}{3}$ حافظه نهان سطح یک داده خالی خواهد شد [2]. به این ترتیب ممکن است کارایی به نصف کاهش یابد. غالباً عامل اصلی، سربار غیرمستقیم است. تعداد دستورالعمل اجرا شده به ازای هر سیکل¹³ (IPC) هنگام اجرای یک فراخوانی سیستمی در بار کاری SPEC CPU 2006 روی پردازنده Core i7 اینتل در نمودار زیر نشان داده شده است [2].

⁷ Wrapper

⁸ در glibc، توابع پوشاننده غالباً دقیقاً نام و پارامترهایی مشابه فراخوانی های سیستمی دارند.

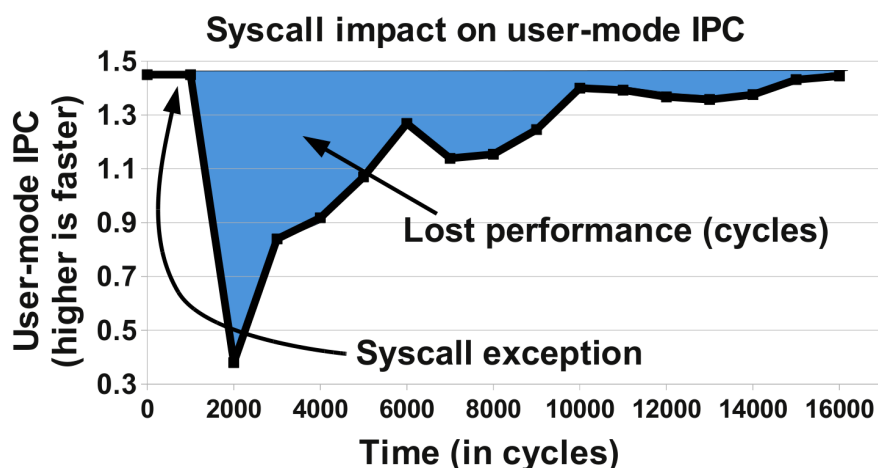
⁹ Portability

¹⁰ FreeBSD

¹¹ Caches

¹² Pipeline

¹³ Instruction per Cycle

مشاهده می‌شود که در لحظه‌ای IPC به کمتر از ۰.۴ رسیده است. روش‌های مختلفی برای فراخوانی سیستمی در پردازنده‌های x86 استفاده می‌گردد. روش قدیمی که در xv6 به کار می‌رود استفاده از دستور اسمبلی `int` است. مشکل اساسی این روش، سربار مستقیم آن است. در پردازنده‌های مدرن‌تر x86 دستورهای اسمبلی جدیدی با سربار انتقال کمتر مانند `sysenter/sysexit` ارائه شده است. در لینوکس، `glibc` در صورت پشتیبانی پردازنده، از این دستورها استفاده می‌کند. برخی فراخوانی‌های سیستمی (مانند `gettimeofday()` در لینوکس) فرکانس دسترسی بالا و پردازش کمی در هسته دارند. لذا سربار مستقیم آن‌ها بر برنامه زیاد خواهد بود. در این موارد می‌توان از روش‌های دیگری مانند اشیای مجازی پویای مشترک¹⁴ (`vDSO`) در لینوکس بهره برد. به این ترتیب که هسته، پیاده‌سازی فراخوانی‌های سیستمی را در فضای آدرس سطح کاربر نگاشت داده و تغییر مد به مد هسته صورت نمی‌پذیرد. این دسترسی نیز به طور غیرمستقیم و توسط کتابخانه `glibc` صورت می‌پذیرد. در ادامه سازوکار اجرای فراخوانی سیستمی در xv6 مرور خواهد شد.

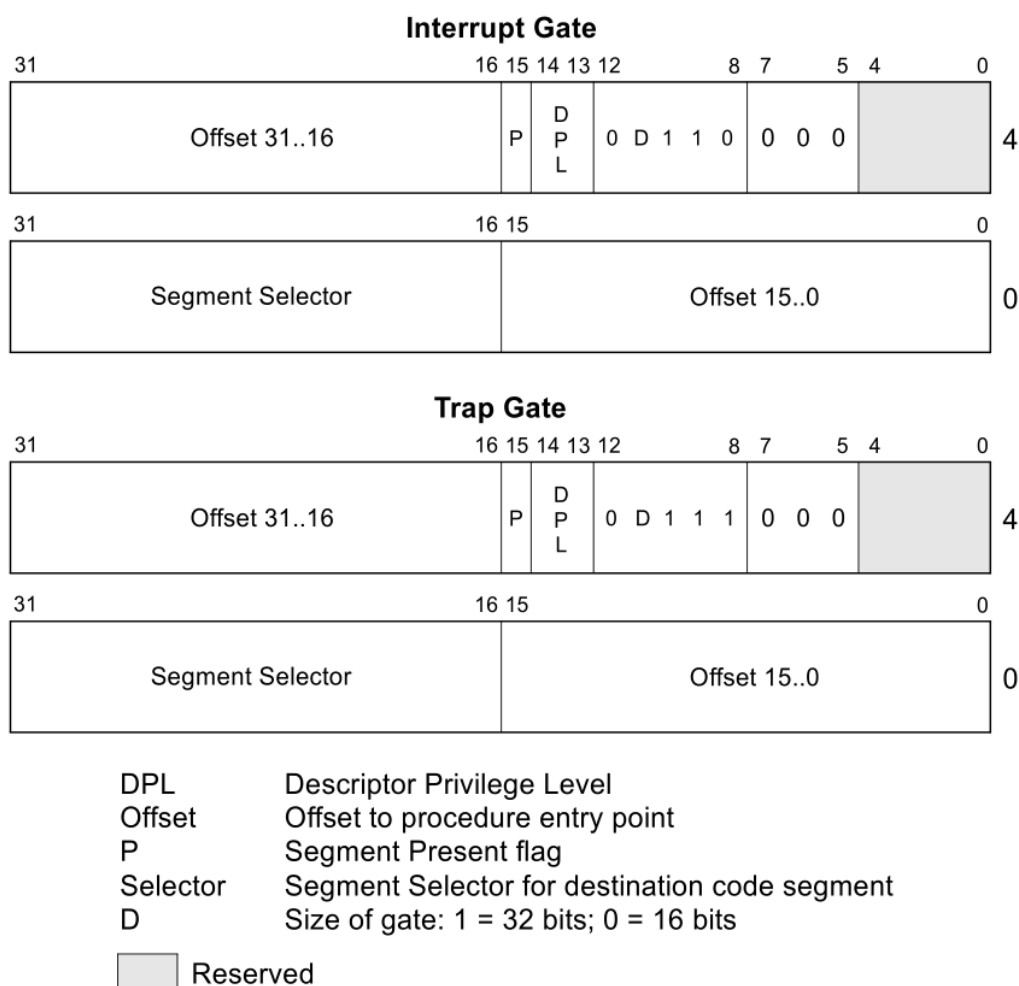
(۲) دقت شود فراخوانی‌های سیستمی تنها روش دسترسی سطح کاربر به هسته نیست. انواع این روش‌ها را در لینوکس به اختصار توضیح دهید. می‌توانید از مرجع [3] کمک بگیرید.

¹⁴ Virtual Dynamic Shared Objects

سازوکار اجرای فراخوانی سیستمی در xv6

بخش سخت افزاری و اسمبلی

جهت فراخوانی سیستمی در xv6 از روش قدیمی پردازنده های x86 استفاده می شود. در این روش، دسترسی به کد دارای سطح دسترسی ممتاز (در این جا کد هسته) مبتنی بر مجموعه توصیف گرهای موسوم به Gate Descriptor است. چهار نوع Gate Descriptor وجود دارد که xv6 تنها از Trap Gate و Interrupt Gate استفاده می کند. ساختار این Gate ها در شکل زیر نشان داده شده است [4].

این ساختارها در xv6 در قالب یک ساختار هشت بیتی موسوم به struct gatedesc تعریف شده اند (خط ۸۵۵). به ازای هر انتقال به هسته (فراخوانی سیستمی و هر یک از انواع وقفه های سخت افزاری و استثناها) یک Gate در حافظه

تعریف شده و یک شماره تله¹⁵ نسبت داده می شود. این Gate ها توسط تابع tvinit() در حین بوت (خط ۱۲۲۹)

مقداردهی می گردند. Interrupt Gate اجازه وقوع وقفه در پردازنده حین کنترل وقفه را نمی دهد. در حالی که Trap

Gate این گونه نیست. لذا برای فراخوانی سیستمی از Trap Gate استفاده می شود تا وقفه که اولویت بیشتری دارد،

همواره قابل سرویس دهی باشد (خط ۳۳۷۳). عملکرد Gate ها را می توان با بررسی پارامترهای ماکروی مقداردهنده به

Gate مربوط به فراخوانی سیستمی بررسی نمود:

پارامتر ۱: T_SYSCALL[idt] محتوای Gate مربوط به فراخوانی سیستمی را نگه می دارد. آرایه idt (خط ۳۳۶۱)

بر اساس شماره تله ها اندیس گذاری شده است. پارامترهای بعدی، هر یک بخشی از T_SYSCALL[idt] را پر می کنند.

پارامتر ۲: تعیین نوع Gate که در این جا Trap Gate بوده و لذا مقدار یک دارد.

پارامتر ۳: نوع قطعه کدی که بلافاصله پس از اتمام عملیات تغییر مد پردازنده اجرا می گردد. کد کنترل کننده فراخوانی

سیستمی در مد هسته اجرا خواهد شد. لذا مقدار SEG_KCODE<<3 به ماکرو ارسال شده است.

پارامتر ۴: محل دقیق کد در هسته که vectors[T_SYSCALL] است. این نیز بر اساس شماره تله ها شاخص گذاری شده است.

پارامتر ۵: سطح دسترسی مجاز برای اجرای این تله. DPL_USER است. زیرا فراخوانی سیستمی توسط (قطعه) کد سطح کاربر فراخوانی می گردد.

(۳) آیا باقی تله ها را نمی توان با سطح دسترسی DPL_USER فعال نمود؟ چرا؟

به این ترتیب برای تمامی تله ها idt مربوطه ایجاد می گردد. به عبارت دیگر پس از اجرای tvinit() آرایه idt به طور

کامل مقداردهی شده است. حال باید هر هسته پردازنده بتواند از اطلاعات idt استفاده کند تا بداند هنگام اجرای هر تله

چه کد مدیریتی باید اجرا شود. بدین منظور تابع idtinit() در انتهای راه اندازی اولیه هر هسته پردازنده، اجرا شده و

اشاره گر به جدول idt را در ثبات مربوطه در هر هسته بارگذاری می نماید. از این به بعد امکان سرویس دهی به تله ها

فراهم است. یعنی پردازنده می داند برای هر تله چه کدی را فراخوانی کند.

¹⁵ Trap Number

یکی از راه‌های فعال‌سازی هر تله استفاده از دستور `<trap no int>` می‌باشد. لذا با توجه به این که شماره تله

فراخوانی سیستمی ۶۴ است (خط ۳۲۲۶)، کافی است برنامه، جهت فراخوانی فراخوانی سیستمی دستور `int 64` را

فراخوانی کند. `int` یک دستورالعمل پیچیده در پردازنده `x86` (یک پردازنده `CISC`) است. ابتدا باید وضعیت پردازنده در

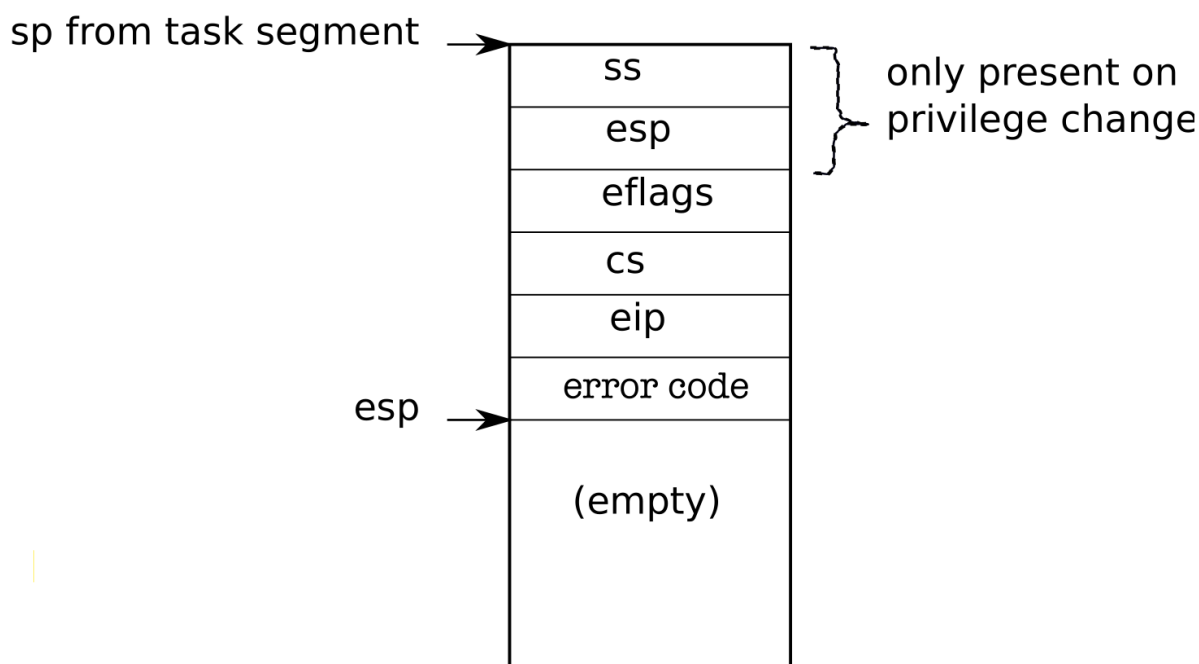
حال اجرا ذخیره شود تا بتوان پس از فراخوانی سیستمی وضعیت را در سطح کاربر بازیابی نمود. اگر تله ناشی از خطا

باشد (مانند خطای نقص صفحه^{۱۶} که در فصل مدیریت حافظه معرفی می‌گردد)، کد خطا نیز در انتها روی پشته قرار

داده می‌شود. حالت پشته (سطح هسته^{۱۷}) پس از اتمام عملیات سخت‌افزاری مربوط به دستور `int` (مستقل از نوع تله

با فرض `Push` شدن کد خطا توسط پردازنده) در شکل زیر نشان داده شده است. دقت شود مقدار `esp` با `Push` کردن

کاهش می‌یابد.

(۴) در صورت تغییر سطح دسترسی، `ss` و `esp` روی پشته `Push` می‌شود. در غیراینصورت `Push` نمی‌شود. چرا؟

در آخرین گام `int`، بردار تله یا همان کد کنترل‌کننده مربوط به فراخوانی سیستمی اجرا می‌گردد که در شکل زیر نشان

داده شده است.

^{۱۶} Page Fault

^{۱۷} دقت شود با توجه به اینکه قرار است تله در هسته مدیریت گردد، پشته سطح هسته نیاز است. این پشته پیش از اجرای هر برنامه سطح کاربر، توسط تابع `switchvm()` برای اجرا هنگام وقوع تله در آن برنامه آماده می‌گردد.

.globl vector64

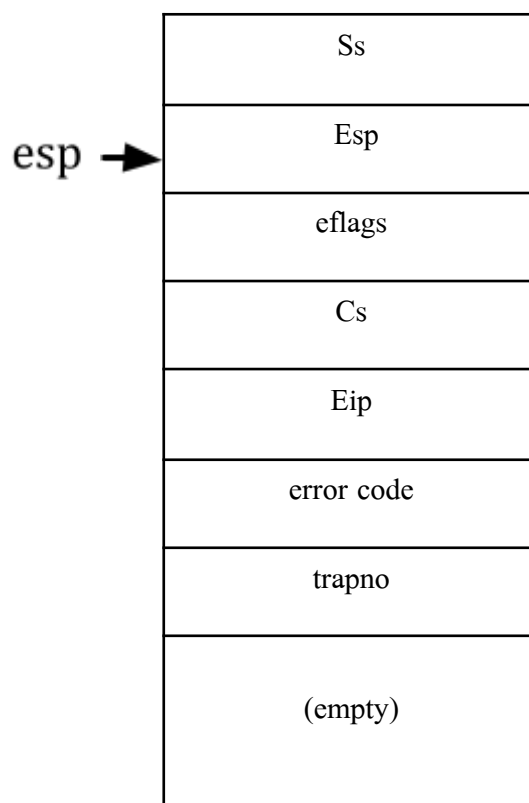
vector64:

pushl \$0

pushl \$64

jmp alltraps

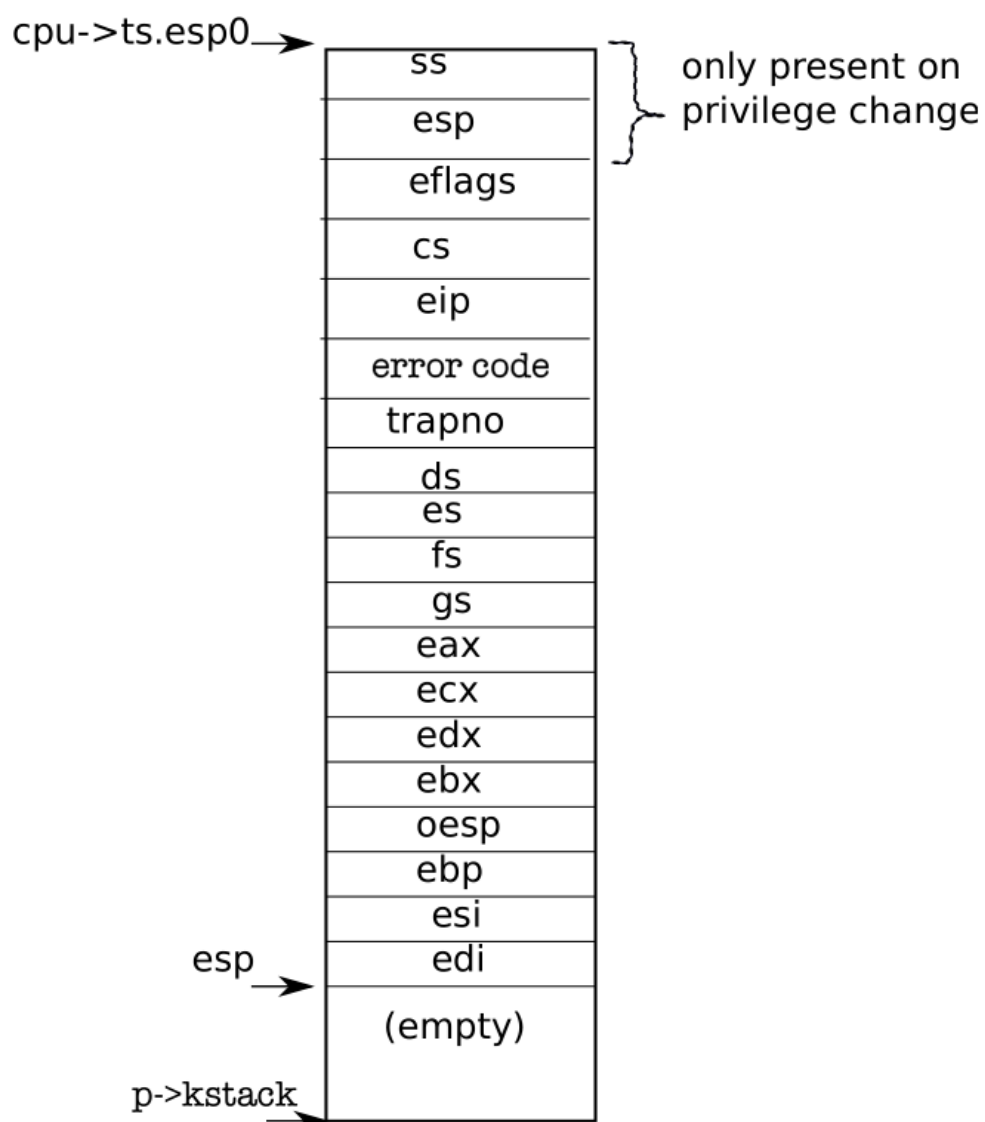
در این‌جا ابتدا یک کد خطای بی‌اثر صفر و سپس شماره تله روی پشته قرار داده شده است. در انتها اجرا از کد اسمبلی alltraps ادامه می‌یابد. حالت پشته، پیش از اجرای کد alltraps در شکل زیر نشان داده شده است.

alltraps باقی‌ثبات‌ها را Push می‌کند. به این ترتیب تمامی وضعیت برنامه سطح کاربر پیش از فراخوانی سیستمی ذخیره شده و قابل بازیابی است. شماره فراخوانی سیستمی و پارامترهای آن نیز در این وضعیت ذخیره شده، حضور

دارند. این اطلاعات موجود در پشته، همان قاب تله هستند که در پروژه قبل مشابه آن برای برنامه `initcode.S` ساخته شده بود. حال اشاره گر به بالای پشته (`esp`) که در این جا اشاره گر به قاب تله است روی پشته قرار داده شده (خط ۳۳۱۸) و تابع `trap()` فراخوانی می شود. این معادل اسمبلی این است که اشاره گر به قاب تله به عنوان پارامتر به `trap()` ارسال شود. حالت پشته پیش از اجرای `trap()` در شکل زیر نشان داده شده است.

بخش سطح بالا و کنترل کننده زبان سی تله

تابع `trap()` ابتدا نوع تله را با بررسی مقدار شماره تله چک می کند (خط ۳۴۰۳). با توجه به این که فراخوانی سیستمی رخ داده است تابع `syscall()` اجرا می شود. پیش تر ذکر شد فراخوانی های سیستمی، متنوع بوده و هر یک دارای شماره ای منحصر به فرد است. این شماره ها در فایل `syscall.h` به فراخوانی های سیستمی نگاشت داده شده اند (خط ۳۵۰۰). تابع `syscall()` ابتدا وجود فراخوانی سیستمی فراخوانی شده را بررسی نموده و در صورت وجود پیاده سازی، آن را از جدول فراخوانی های سیستمی اجرا می کند. جدول فراخوانی های سیستمی، آرایه ای از اشاره گر ها به توابع است که در فایل `syscall.c` قرار دارد (خط ۳۶۷۲). هر کدام از فراخوانی های سیستمی، خود، وظیفه دریافت پارامتر را دارند. ابتدا مختصری راجع به فراخوانی توابع در سطح زبان اسمبلی توضیح داده خواهد شد. فراخوانی توابع در کد اسمبلی شامل دو بخش زیر است:

(گام ۱) ایجاد لیستی از پارامترها بر روی پشته. دقت شود پشته از آدرس بزرگتر به آدرس کوچکتر پر می شود.

ترتیب `Push` شدن روی پشته: ابتدا پارامتر آخر، سپس پارامتر یکی مانده به آخر و در نهایت پارامتر نخست.

مثلاً برای تابع `f(a,b,c)` کد اسمبلی کامپایل شده منجر به چنین وضعیتی در پشته سطح کاربر می شود:

esp+8	C
esp+4	B
esp	A

(گام ۲) فراخوانی دستور اسمبلی معادل `call` که منجر به `Push` شدن محتوای کنونی اشاره گر دستورالعمل (`eip`) بر

روی پشته می گردد. محتوای کنونی مربوط به اولین دستورالعمل بعد از تابع فراخوانی شده است. به این ترتیب پس از

اتمام اجرای تابع، آدرس دستورالعمل بعدی که باید اجرا شود روی پشته موجود خواهد بود.

مثلاً برای فراخوانی تابع قبلی پس از اجرای دستورالعمل معادل `call` وضعیت پشته به صورت زیر خواهد بود:

esp+12	c
esp+8	b
esp+4	a
esp	Ret Addr

در داخل تابع f() نیز می توان با استفاده از اشاره گر ابتدای پشته به پارامترها دسترسی داشت. مثلاً برای دسترسی به b

می توان از esp+8 استفاده نمود. البته این ها تنها تا زمانی معتبر خواهند بود که تابع f() تغییری در محتوای پشته

ایجاد نکرده باشد.

در فراخوانی سیستمی در xv6 نیز به همین ترتیب پیش از فراخوانی سیستمی پارامترها روی پشته سطح کاربر قرار داده

شده اند. به عنوان مثال چنانچه در پروژه یک آزمایشگاه دیده شد، برای فراخوانی سیستمی sys_exec() دو پارامتر

\$argv و \$init و آدرس برگشتی صفر به ترتیب روی پشته قرار داده شدند (خطوط ۸۴۱۰ تا ۸۴۱۲). سپس شماره

فراخوانی سیستمی که در SYS_exec قرار دارد در ثبات eax نوشته شده و int \$T_SYSCALL جهت اجرای تله

فراخوانی سیستمی اجرا شد. sys_exec() می تواند مشابه آنچه در مورد تابع f() ذکر شد به پارامترهای فراخوانی

سیستمی دسترسی پیدا کند. به این منظور در xv6 توابعی مانند argint() و argptr() ارائه شده است. پس از

دسترسی فراخوانی سیستمی به پارامترهای مورد نظر، امکان اجرای آن فراهم می گردد.

(۵) در مورد توابع دسترسی به پارامترهای فراخوانی سیستمی به طور مختصر توضیح دهید. چرا در argptr() بازه

آدرس ها بررسی می گردد؟ تجاوز از بازه معتبر، چه مشکل امنیتی ایجاد می کند؟ در صورت عدم بررسی بازه ها در این

تابع، مثالی بزنید که در آن، فراخوانی سیستمی sys_read() اجرای سیستم را با مشکل روبرو سازد.

شیوه فراخوانی های فراخوانی های سیستمی جزئی از واسطه باینری برنامه های کاربردی¹⁸ (ABI) یک سیستم عامل روی یک

معماری پردازنده است. به عنوان مثال در سیستم عامل لینوکس در معماری x86، پارامترهای فراخوانی سیستمی به

ترتیب در ثبات های edi، esi، edx، ecx، ebx و ebp قرار داده می شوند.¹⁹ ضمن این که طبق این ABI، نباید مقادیر

¹⁸ Application Binary Interface

¹⁹ فرض این است که حداکثر شش پارامتر ارسال می گردد.

ثبات‌های edi، esi، ebx و ebp پس از فراخوانی تغییر کنند. لذا باید مقادیر این ثبات‌ها پیش از فراخوانی فراخوانی سیستمی در مکانی ذخیره شده و پس از اتمام آن بازیابی گردند تا ABI محقق شود. این اطلاعات و شیوه فراخوانی فراخوانی‌های سیستمی را می‌توان در فایل‌های زیر از کد منبع glibc مشاهده نمود.²⁰

sysdeps/unix/sysv/linux/i386/syscall.S sysdeps/unix/sysv/linux/i386/sysdep.h

به این ترتیب در لینوکس برخلاف xv6 پارامترهای فراخوانی سیستمی در ثبات منتقل می‌گردند. یعنی در لینوکس در سطح اسمبلی، ابتدا توابع پوشاننده پارامترها را در پشته منتقل نموده و سپس پیش از فراخوانی فراخوانی سیستمی، این پارامترها ضمن جلوگیری از دست رفتن محتوای ثبات‌ها، در آن‌ها کپی می‌گردند.

در هنگام تحویل سوالاتی از سازوکار فراخوانی سیستمی پرسیده می‌شود. دقت شود در مقابل ABI، مفهومی تحت عنوان واسط برنامه‌نویسی برنامه کاربردی²¹ (API) وجود دارد که شامل مجموعه‌ای از تعاریف توابع (نه پیاده‌سازی) در سطح زبان برنامه‌نویسی بوده که واسط قابل‌حمل سیستم‌عامل²² (POSIX) نمونه‌ای از آن است. پشتیبانی توابع کتابخانه‌ای سیستم‌عامل‌ها از این تعاریف، قابلیت‌حمل برنامه‌ها را افزایش می‌دهد.²³ مثلاً امکان کامپایل یک برنامه روی لینوکس و iOS فراهم خواهد شد. جهت آشنایی بیشتر با POSIX و پیاده‌سازی آن در سیستم‌عامل‌های لینوکس، اندروید و iOS می‌توان به مرجع [5] مراجعه نمود.

بررسی گام‌های اجرای فراخوانی سیستمی در سطح کرنل توسط gdb

در این قسمت با توجه به توضیحاتی که تا الان داده شده‌است، قسمتی از روند اجرای یک سیستم‌کال را در سطح هسته بررسی خواهیم کرد. ابتدا یک برنامه ساده سطح کاربر بنویسید که بتوان از طریق آن، فراخوانی‌های سیستمی (getpid) در xv6 را اجرا کرد. یک نقطه توقف (breakpoint) در ابتدای تابع syscall قرار دهید. حال برنامه سطح کاربر نوشته‌شده را اجرا کنید. زمانی که به نقطه توقف برخورد کرد، دستور bt را در gdb اجرا کنید. توضیح کاربرد این

²⁰ مسیرها مربوط به glibc-2.26 است.

²¹ Application Programming Interface

²² Portable Operating System Interface

²³ توابع پوشاننده فراخوانی‌های سیستمی بخشی از POSIX هستند.

دستور، تصویر خروجی آن و تحلیل کامل تصویر خروجی را در گزارش کار ثبت کنید.

حال دستور down (توضیح کارکرد این دستور را نیز در گزارش ذکر کنید) را در gdb اجرا کنید. محتوای رجیستر eax را که در tf می باشد، چاپ کنید. آیا مقداری که مشاهده می کنید، برابر با شماره فراخوانی سیستمی (getpid) می باشد؟ علت را در گزارش کار توضیح دهید.

چند بار دستور c را در gdb اجرا کنید تا در نهایت، محتوای رجیستر eax، شماره فراخوانی سیستمی (getpid) را در خود داشته باشد.

دقت کنید می توانید در ابتدا دستور layout src را اجرا کنید تا کد c در ترمینال gdb نشان داده شود و شاید در تحلیل مراحل، کمکتان کند.

ارسال آرگومان های فراخوانی های سیستمی

تا این جای کار با نحوه ارسال آرگومان های فراخوانی های سیستمی در سیستم عامل xv6 آشنا شدید. در این قسمت به جای بازیابی آرگومان ها به روش معمول، از ثبات ها استفاده می کنیم. فراخوانی سیستمی زیر را که در آن تنها یک آرگومان ورودی از نوع int وجود دارد پیاده سازی کنید.

- find_next_prime_number(int n)

در این قسمت به جای بازیابی آرگومان ها به روش معمول، از ثباتها استفاده میکنیم. در این فراخوانی، اولین عدد اول بزرگتر از n را محاسبه کنید. برای مثال در صورتی که عدد ورودی 50 باشد، شما باید عدد 53 را در خروجی چاپ کنید.

دقت داشته باشید که از ثبات برای ذخیره مقدار آرگومان استفاده می کنیم نه برای آدرس محل قرارگیری آن. ضمن این

که پس از اجرای فراخوانی، باید مقدار ثبات دست نخورده باقی بماند.

پیاده سازی فراخوانی های سیستمی

در این آزمایش ابتدا با پیاده سازی یک فراخوانی سیستمی، اضافه کردن آن ها به هسته xv6 را فرا می گیرید. در این فراخوانی که در ادامه توضیح داده می شود، پردازش هایی بر پردازش های موجود در هسته و فراخوانی های سیستمی صدا زده شده توسط آن ها انجام می شود که از سطح کاربر قابل انجام نیست. شما باید اطلاعات فراخوانی های سیستمی مختلفی که توسط پردازش ها صدا زده می شوند را ذخیره کنید و روی آن ها عملیاتی انجام دهید. تمامی مراحل کار باید در گزارش کار همراه با فایل هایی که آپلود می کنید موجود باشند.

نحوه اضافه کردن فراخوانی های سیستمی

برای انجام این کار لینک و مستندات زیادی در اینترنت و منابع دیگر موجود است. شما باید چند فایل را برای اضافه کردن فراخوانی های سیستمی در xv6 تغییر دهید. برای این که با این فایل ها بیشتر آشنا شوید، پیاده سازی فراخوانی های سیستمی موجود را در xv6 مطالعه کنید. این فایل ها شامل syscall.h، syscall.c و user.h ... است. گزارشی که ارائه می دهید باید شامل تمامی مراحل اضافه کردن فراخوانی های سیستمی و همین طور مستندات خواسته شده در مراحل بعد باشد.

نحوه ذخیره اطلاعات پردازش ها در هسته

پردازش ها در سیستم عامل xv6 پس از درخواست یک پردازش دیگر توسط هسته ساخته می شوند. در این صورت هسته نیاز دارد تا اولین پردازش را خودش اجرا کند. هسته xv6 برای نگهداری هر پردازش یک ساختار داده ساده دارد که در یک لیست مدیریت می شود. هر پردازش اطلاعاتی از قبیل شناسه واحد خود²⁴ که توسط آن شناخته می شود، پردازش والد و غیره را در ساختار خود دارد. برای ذخیره کردن اطلاعات بیشتر، می توان داده ها را به این ساختار داده اضافه کرد.

---

²⁴ PID

1. پیاده‌سازی فراخوانی سیستمی شمارش فراخوانی‌های سیستمی

در این قسمت فراخوانی سیستمی طراحی کنید که تعداد صدا زده شدن فراخوانی سیستمی خاصی توسط یک پردازنده را نشان دهد.

- `int get_call_count(int syscall_number)`

همچنین برنامه‌ی سطح کاربر بنویسید که دو پردازنده بسازد، سپس فراخوانی سیستمی گفته شده را با مقدارهای `SYS_fork`, `SYS_write` برای پردازنده‌ی والد و هر دو فرزند صدا بزنید و مقادیر به دست آمده را چاپ کنید.

2. پیاده‌سازی فراخوانی سیستمی پرمصرف‌ترین پردازنده

در این قسمت فراخوانی سیستمی طراحی کنید که یک فراخوانی سیستمی را به عنوان ورودی می‌گیرد و سپس شماره پردازنده‌ای که بیشتر از بقیه از آن فراخوانی سیستمی خاص استفاده کرده است را چاپ کنید.

- `get_most_caller(int syscall_number)`

همچنین برنامه‌ی سطح کاربر بنویسید و فراخوانی سیستمی گفته شده را با مقدارهای `SYS_fork`, `SYS_wait`, `SYS_write` صدا بزنید و مقادیر به دست آمده را چاپ کنید.

توجه: خروجی حاصل از فراخوانی با مقدار `SYS_fork` را توجیه کنید.

3. پیاده‌سازی فراخوانی سیستمی صبر برای پردازنده‌ای دیگر

این فراخوانی سیستمی مشابه فراخوانی سیستمی `wait` است، با این تفاوت که با استفاده از آن می‌توان برای پردازنده‌ی مشخصی با `pid` داده شده `wait` کرد.

- `wait_for_process(int pid)`

برای تست این فراخوانی سیستمی، برنامه‌ای در سطح کاربر بنویسید و با استفاده از `fork` دو پردازنده فرزند ایجاد کنید و در یکی از فرزندها برای فرزند دیگر `wait` کنید.

در کد فرزندی که برای آن wait کرده‌اید، حلقه‌ای با تعداد اجرای یک میلیون بگذارید و با چاپ عبارات مناسب در قسمت‌های مختلف کد دو فرزند، درستی پیاده‌سازی خود را بررسی کنید.

راهنمایی: برای پیاده‌سازی این بخش می‌توانید از پیاده‌سازی فراخوانی سیستمی wait کمک بگیرید.

نکاتی در رابطه با فراخوانی‌های سیستمی

- برای این که بتوانید فراخوانی‌های سیستمی خود را تست کنید لازم است که یک برنامه سطح کاربر بنویسید و در آن فراخوانی‌ها را صدا بزنید. برای این که بتوانید برنامه سطح کاربر خود را درون Shell اجرا کنید، باید تغییرات مناسبی را روی Makefile انجام دهید تا برنامه جدید کامپایل شود و به فایل سیستم xv6 اضافه شود.
- برای ردیابی روال فراخوانی‌ها، پیغام‌های مناسبی در جاهای مناسب چاپ کنید.
- برای نمایش اطلاعات در سطح هسته از `cprintf()` استفاده کنید.

سایر نکات

- آدرس مخزن و شناسه آخرین تغییر خود را در محل بارگذاری در سایت درس، بارگذاری نمایید.
- تمام مراحل کار را در گزارش کار خود بیاورید.
- همه افراد باید به پروژه آپلود شده توسط گروه خود مسلط باشند و لزوماً نمره افراد یک گروه با یکدیگر برابر نیست.
- در صورت مشاهده هرگونه مشابهت بین کدها یا گزارش دو گروه، به هر دو گروه نمره ۰ تعلق می‌گیرد.
- فصل سه کتاب xv6 می‌توان کمک‌کننده باشد.
- هر گونه سوال در مورد پروژه را فقط از طریق فروم درس مطرح کنید.

موفق باشید

- [1] “System Call.” [Online]. Available: https://en.wikipedia.org/wiki/System_call.
- [2] L. Soares and M. Stumm, “FlexSC: Flexible System Call Scheduling with Exception-less System Calls,” in *Proceedings of the 9th USENIX Conference on Operating Systems Design and Implementation*, 2010, pp. 33–46.
- [3] C.-C. Tsai, B. Jain, N. A. Abdul, and D. E. Porter, “A Study of Modern Linux API Usage and Compatibility: What to Support when You’re Supporting,” in *Proceedings of the Eleventh European Conference on Computer Systems*, 2016, p. 16:1--16:16.
- [4] “Intel® 64 and IA-32 Architectures Software Developer's Manual, Volume 3: System Programming Guide,” 2015.
- [5] V. Atlidakis, J. Andrus, R. Geambasu, D. Mitropoulos, and J. Nieh, “POSIX Abstractions in Modern Operating Systems: The Old, the New, and the Missing,” in *Proceedings of the Eleventh European Conference on Computer Systems*, 2016, p. 19:1--19:17.

